

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνόν
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκάτ' Ἰουλίου
καὶ θρασυδοξοφιλίου.

Ἔτος χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Χίλια καὶ τρακόσα καὶ σαραντάένα,
διωγμὸς καὶ πάλι στή δική μας γέννα.

Τραγοῦδι θὰ τοῦ πῶ τοῦ Στρατηλάτη,
ποῦναι σ' τῆς Δεκελείας τὸ Παλάτι.

Α'.

Κι' ἀφοῦ, Μεγαλειότατε, σ' ἄρῃς ἡ μουσική,
ἤθελα μέλος σήμερα ν' ἀνέμελπα γλυκύ,
καὶ μὲ τὴν ἄρπα τοῦ Δαυῖδ καὶ μὲ Πινδάρου λύρα
νὰ τραγουδήσω λιγερά τὴν λατρευτὴ Πορφύρα.

Ἦθελα τώρα, Βασιλεῦ,
μέσα σὲ Μούσης ἀγκυλιά
νὰ γλυκοναγουρίζεσαι μὲ μουσικὴν ὀνείρων,
καὶ νὰ κυττάζης οὐρανούς σμαράγδων καὶ σαπφείρων.

Ἦθελα, Βασιλεῦ μου, νὰ κάνῃς νάνι νάνι,
καὶ σὺ προσκέφαλό σου νὰ στέκη μὲ στεφάνι
μὴ Δόξα σιγηλή,
ποῦ δίχως νὰ μιλή
παίει καὶ στεφανώνει τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας
Ἑλληνικῆς Κορώνας.

Ἦθελα νὰ κοιμᾶσαι χωρὶς καὶ σὺ ν' ἄκοῦς
τοῦ μαρτυροῦντος Γένους τόνους σπαρακτικούς,
χωρὶς κανένα στήθος κοντά σου νὰ γογγύζῃ,
καὶ μήτε πεταλούδας φτερὸ νὰ μὴ σ' ἐγγίξῃ.

Ἦθελα, Βασιλεῦ μου πολὺπαθε, γιὰ Σένα
νὰ παύσουν μὴδ' στιγμὴ
τοῦ Γένους οἱ λυγμοί,
ἐποὶ φωνιὰ Προφήτη τὸ ξεκληρίζει γέννα.

Β'.

Μέσα σὲ ρόδα καὶ δροσισαῖς
κι' ἀρώματα κοιμοῦ,
καὶ μαχητῶν ἄρματωσιαῖς
καὶ νίκαις ἐνθυμοῦ.

Θέλω τραγοῦδι νὰ σοῦ πῶ, πολὺπαθε, καὶ πάλι,
ποῦ νὰ μὴν τὰ παν ἄλλοι.
Θέλω μονάχα, Βασιλεῦ,
ν' ἄκοῦς Λαοῦ ζητωκραυγή,
νὰ σὲ ξυπνοῦνε τὰ πουλιὰ
μὲ κάποια νέα χαρκαυγή.

Ὁ κόσμος τὴν ἀγάπην τοῦ γιὰ Σὲ τὴν ἀφιέρωσα...
γαλήνιος κοιμήσου...
τώρα κι' αὐτὸς ἀνέρωσε
μὲ τὴν ἀνάρρωσί σου.

Ἐπέρασαν οἱ πυρετοὶ καὶ τῆς πληγῆς οἱ πόνοι,
Μεγαλειότης ὅπως πρὶν θὰ γίνῃς ρωμαλέα,
τώρα θὰ τρῶς ἐλεύθερα σὰν θέλῃς καὶ πεπόνι,
χωρὶς κρυφὰ νὰ τὸ ζητῇς ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα.

Γ'.

Σήκω καὶ πέταξε ψηλά,
βρυχᾶται μακελλάρης,
σήκω καὶ σ' ἔκανε καλὰ
τῆς Παναγίας ἡ χάρις.

Σήκω μὲ νέαν δύναμιν εὐρώστου Κωνσταντίνου,
γιὰ δάφναις ξανακίνησε
καὶ πέσε καὶ προσκύνησε,
τὴν Δέσποινα, τὴν Γιάτρισσα, τὴν Παναγιά τῆς Τήνου,
ποῦ μπρός της κλίνει γόνατα τὸ πρῶτο σου παιδί
καὶ Χερουδεὶμ ἀκούεται μελίσσουτος ὡδὴ.

Καὶ φάλλει τὸν Ἀκάθιστον ὁ κόσμος ὁλοφύχως:
χαῖρε, κλεινὸν κι' ἀπόρθητον τῆς Βασιλείας ταῖχος,
χαῖρε, δι' ἧς ἐσώθημεν καὶ πάλιν ἐκ κινδύνων,
χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρέπαλα Κωνσταντίνων.

Κι' ἐγὼ θεράπων ὑμνωδὸς ὀρθόνομαι σφριγῶν
μὲ Σὲ τὸν Στρατηλάτην μας καὶ τὸν Μεγαλειότατον,
καὶ πάντες τὴν ὑπέρμαχον ὑμνοῦμεν Στρατηγόν,
ὁποῦ τὸν Λόγον ἔτεκε, τὸν πάντων Ἀγιώτατον.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

- Π.— Μοῦγινες καὶ σὺ κουνουπι
γιὰ τοῦ κράτους τῷ συμφέρον...
- Φ.— Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Τρικούπη
σύσκεψις Φιλελευθέρων.
- Π.— Κάθε τόσο καὶ σύσκεψις,
Φασουλῆ μου διπλωμάτη,
δὲν σ' ἀφίνδυν νὰ χωνέφης
τὸ φαῖ σου μὲ ραχάτι.
- Φ.— Σύσκεψις Φιλελευθέρων ἀληθῶς σημαντική,
ἐκατὸν ὀγδόντα τόσοι παρευρέθησαν ἐκεῖ.
Κι' Ἐλευθέριος ὁ πάνυ
τῶν Φιλελευθέρων πρῶτος,
εἰς τὴν σύσκεψιν ἐφάνη
πρὸς πολλοὺς λαλῶν εὐγλώττως.
- Σύσκεψις σημαντική,
ποῦ καθεὶς ἐδημηγόρει...
νὰ μὲ βράκα Κρητική
καὶ δὴδ Κρήτες βουληφόροι.
- Μὲ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας
σύσκεψις ἐκεῖ τελεῖται,
καὶ μιᾶς Κρήτης ἐλευθέρας
πανελευθεροὶ πολῖται
τώρα μπαίνουν κατὰ πρῶτον εἰς τὸ Βουλευτήριον...
ἄκουσε τὴν κόρη, μάννα,
ὅπου σήμερα παιᾶνα
ψάλλει νικητήριον.
- Γεῖά σου, βράκα τιμημένη...
ἢ Βουλῇ σὲ περιμένει
μὲ χαραῖς καὶ μὲ φιλιά.
- Δόξα δόξα στὴν μητέρα...
σήμερα πανελευθέρα
καὶ τῆς Κρήτης ἢ λαλιά.
- Σήμερα χαρὰ μεγάλη
γιὰ τὸ Γένος ξημερώνει,
καὶ τὸ στῆθος μας καὶ πάλι
ἐνθουσιασμός φτερόνει.
- Νέος κόσμος ἀνατέλλει,
καὶ χαιρέτησε καὶ σὺ

ὅσους βουλευτὰς μᾶς στέλλει
τὸ πολὺπαθο νησί.

Δῶσε καὶ σ' αὐτοὺς φιλιά...
τὴν θυμᾶσαι τὴν παλιά,
τὴν πολὺπαθη τὴν Κρήτη;

Ποῦ ζητοῦσε τὴν μητέρα,
κι' ἐδροντοῦσε νύκτα μέρα
μὲ τὸν γέρο Ψηλορείτη;

Τὰ θυμᾶσαι σὰν κι' ἐμένα
τὰ παλιά, τὰ περασμένα;
Τοὺς θυμᾶσαι, βρέ, τοὺς χρόνους,
ποῦ περνούσανε μὲ πόνους,
καὶ μ' ἐκείναις τῆς σκλαβιάς ἀντιχρίστου μακελλάρη,
ποῦ χεῖ τὸ μισὸ φεγγάρι;

Διάβαινε πικρὸς ὁ χρόνος,
κι' ἓνα δάκρυ κι' ἓνας πόνος
ἦτο τότε βίος μόνος.

Καὶ λευκὰ βροντοῦσαν ὄρη,
κι' ἐκυττάζαμε τὴν κόρη
κάθε τόσο μὲ τουφέκι· κάθε τόσο μὲ φωτιά,
τάτιμα νὰ κομματιάζη τῶν τυράννων τῆς χαρτιά.

Ἐφάλαν τὴν σκλαβωμένην κι' οἱ δικοί μου τότε στίχοι...
γύρω μας ἤχουν ἀκόμη Κρητικῶν ἀρμάτων ἤχοι,
καὶ νομίζω πῶς καὶ τώρα θ' ἀνεβοῦν στὰ Μπουτσουναῖ
βρακοφόρα παλληκάρια.

Κι' ἀν' ἀκόμη τοὺς θυμᾶσαι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους χρόνους,
τὰ φαρμάκια καὶ τοὺς πόνους,
τώρα γέλα κι' ἔξω νοῦς,
τώρα βλέπε ζωντανὸς
τοὺς Ἰδαίους τοὺς Δακτύλους.

Ὅλα σήμερ' ἀνθισμένα
δίχως αἵματοχυσία,
δίχως ἀνθρωποθυσία
σὲ Μινώταυρον κανένα.

Ἐλα καὶ μὲ δάφνης κλώνους
μαχητὰς νὰ στέφης λαύρους,
ὅπου πολεμοῦσαν χρόνους
τυραννίας Μινωταύρους.

Μήτε μακελλάρη φέσι,
μήτε δεσποτῶν φωνή,
καὶ στοῦ φεγγαριοῦ τὴν θέσι
κυματίζῃ γαλανή.

Δὲν φουᾶ Ντελῆ Βοριάς...
κόψε ρόδο Λευτεριάς
καὶ γελώντας μύριστο.

Ὅσοι τόχανε μαράνει
σήμερα χωρὶς λιθάνι
πάνε στὸν ἀγύριστο.

Ἐλευθέρα τώρα Κρήτη
νίκης κήρυγμα κηρύττει
καὶ τὴν Μάννα τραγουδεῖ.

Τὸν Δωδέκατο γεραίρει
καὶ σκιρτᾷ μὲ τὸν Λευτέρη,
τὸ τρανὸ τῆς τὸ παιδί.

Π.— Ἀλλὰ κι' ἐγὼ χαροῦμενος εἰς ὥρας ἀγωνίας
θὰ χαιρετήσω Βουλευτὰς,
ὅπου μᾶς ἤλθαν κατ' αὐτὰς
ἐκ τῆς Ἡπείρου, τῶν Νησιῶν, καὶ τῆς Μακεδονίας.

Τὸ πιστεύεις αὐτὸ ποτέ;
νὰ τῆς Ἡπείρου Βουλευταί.
Καὶ ποῖς ἔμπορεῖ στὴν Ἡπείρο στεφάνια νὰ μὴν πλέκη,
ποῦ πρώτη πρώτη ἐδρόντησε μ' Ἐλευθεριάς τουφέκι;

Τόσων πατέρων κόκκαλα καὶ λείψαν' ἀγριασμένα,
στὴν ξενιτειᾷ θαμμένα,
γριζοῦνε καὶ θάβονται στὴ γῆ τὴν ματωμένην,
ποῦ χρόνια μὲς στὰ σπλάχνα τῆς μὲ δόγγο τὰ προσμένει.

Σπαθὶ φονιάδων δεσποτῶν αἵματ' ἀκόμη στάζει...
γεῖά σας, καὶ μένα Γιάννενα... στὴν Ἡπειρὸς μᾶς ὕμνοι...
τώρα κανεῖς Ἀλῆ Πασσὰς σὰν πρῶτα δὲν προστάζει
χιλὶα καντάρια ζάχαρη νὰ ρίξουνε στὴ λίμνη.

Φ.— Κι' ἀν' ἐθέλῃ τόση ζάχαρη ποῦ θάδρη, Περικλέτο;
μία κι' ἐξήντα τὴν ὀκτὼ μᾶς τὴν πουλοῦν ἐφέτο.
Χιλὶα καντάρια... χαῖ χα!...
τί τσαμπουνᾶς, ζαγάρι;
σοῦ λέω κι' ἓνα μοναχὰ
πῶς δὲν θὰ ἔρῃς καντάρι.

Μεγαλέμποροι μαθαίνω πῶς τὴν κρύβουν σ' ἀποθήκαις
καὶ μᾶς κάνουν κασκαρίκαις.
Κι' ἐδῶ μέσα, μὰ κι' ἐκτός,
ἐναρθερινῆς νυκτὸς
ζάχαρης καντάρια χιλία.

Ποῦ καὶ σβῶλο νάδρωμ' ἓνα
νὰ γλυκάνουμε τὰ χεῖλια,
ποῦναι παραπικραμένα;

Τῶν μεγαλεμπόρων ζήτω...
κι' ὁ γνωστός Ἀλῆς ἀν' ἦτο
κι' ἡ κυρὰ Φροσύνη πάλι.

Βάζω στοίχημα, κουτέ,
πῶς δὲν ἦθελε ποτέ
τέτοια προσταγὴ νὰ βγάλῃ.

Ζάχαρης σπανία σπάνις,
ἀλλὰ σὺ γι' αὐτὸ μὴ σκάνης
καὶ καμμιά μὴν ἔχῃς ἐννοια.

Ὅταν ξέρῃς, κουτομόγια,
πῶς τοῦ Γούναρη τὰ λόγια
εἶναι πάντα ζαχαρένια.

Π.— Μὴ μοῦ πικραίνεσαι πολὺ,
μὴ ζάχαρη ζητᾷς,
καὶ Μακεδόνας, Φασουλῆ,
χαιρέτα Βουλευτὰς.

Τὴν ζάχαρη παραίτησε,
τὸν Ὀλυμπο χαιρέτησε,
κι' ἀνέδα σὲ ραχούλαις.

Κύττα τῆς δὴδ τῆς ἀδελφαῖς,
κι' Ὀλύμπων μέτρα κορυφαῖς
κι' ἀμέτρηταις βρυσούλαις.

Φεύγει φονιάς παράλυτος,
κι' ἔλα τραγοῦδα τώρα:
τρὶς χαιρε περιάλγητος
τῶν Μακεδόνων χώρα.

Καὶ σὲ μακροὶ σ' ἐδόξασαν πολυπαθεῖς ἀγῶνες,
καὶ Τοῦρκοι σὲ ῥημάξανε καὶ Βούλγαροι μαζὶ,
μὰ ψιθυρίζουν γύρω σου τῶν θρύλων ἢ Γοργόνες:
ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἀθάνατος θὰ ζῇ.

Χαρὰ γιὰ σένα περισσή...
νὰ στείλῃς Βουλευτὰς καὶ σὺ
ποῦ τῶναιρεῦθης, σκιάδα;

Οἱ στροὶ μεγάλοι μᾶς κεντοῦν,
κι' ἀκόμη τάρματα δροντοῦν
τοῦ Θύμριου τοῦ Βλαχάδα.

Φ.— Γιὰ κύττα κι' ἀπὸ τὰ νησιά
ἤλθαν κι' αὐτοὶ κι' ἐκείνοι...
θαρρῶ πῶς φέρουνε δροσὴ
σὲ τοῦτο τὸ καμίνι.

Δός μου Σαμιώτικὸ κρασί νὰ πῶ νὰ γίνω τάπα,
νὰ χαιρετήσω κι' ἀδελφός
ἀπὸ τὸν τόπο τῆς Σαπφούς,
ποῦ τὸν ὠραῖον Φάωνα νομίζω πῶς ἤγάπα,
κι' ἐπῆγε καὶ γκρεμίστηκε κι' ἐκείνῃ σὰν τὴν Μαίρη,
ποῦ λὲν πῶς στῆς Ἀκρόπολις σκοτώθηκε τὰ μέρη.

Τὴν Μιτυλήνη χαιρετῶ τὰ πλοῦτῃ τῆς γεραίρων,
μετ' ἄλλων καὶ τὸν Σάλλα τῆς σὸ Παρλαμέντο στέλλει,
μὰ κι' ὁ ρεμβώδης ἀρχηγὸς ὁ τῶν Φιλελευθέρων
ἐκάθισε κι' ἐρρέμβασε σὸ κτήμ' Ἀλεπουδέλη.

Κύττα τῶν Νήσων Βουλευτὰς ἀπὸ τρανὰ κονάκια...
γελοῦνε τώρα κι' ἡ στεριαίς, γελοῦν καὶ τὰ κρογιαλῖα μας,
τῆς Χίου τσίκουδα ζητῶ, μαστίχες, λεμονάκια,
ὅπου τὰ κάνουνε γλυκὰ καὶ πέφτουνε τὰ σάλια μας.

Π.— Κι' οἱ Βρονταδοῦσοι, Φασουλῇ,
ἄφουθα ξαπλωμένοι
μασσοῦνε στραγαλάκια.

Καὶ μήτε' στὸν Μισὲ Μπουρλῇ
φωνάζουν τρομασμένοι
πὼς βλέπουν ταγκαλάκια.

*Επεσαν φέσια βρωμερά, σαρίκια καὶ καθούκια,
καὶ φέρτεν τὰ σιμάρματα, διαδόντρου μου κουλούκια,

νὰ ξεχασθοῦν καὶ τῶν Νησιῶν τὰ πάθη τὰ περίσσια,
νὰ τραγουδήσω καὶ τὴν Χιό, ποῦχει τὰ Μοσχονήσια.

Φ.— Φιλελευθέρων σύσκεψις σπουδαία καὶ μεγάλη,
κι' ἐνῶ βροντοῦν τριγύρω μας δεινῶν πολέμων γδοῦποι
ὁ Κρητικὸς ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία πάλι
καὶ μίλησε μὲ φρονιμὴ καὶ γνῶσι' τοῦ Τρικούπη,
καὶ μειδιῶν σὰν κι' ἄλλοτε μειδίαμα Τζοκόντας
κατέθελε τοὺς βουλευτὰς, παρόντας τε κι' ἀπόντας.

Κι' ἐκύτταζαν οἱ φίλοι
τοῦ Κρητικοῦ τὰ χεῖλη,
καὶ μὲ χαραῖς καὶ χάδια τοῦλεγαν τὰ καὶ τά,
κι' ἔτρωγαν πότε πότε κι' ὠραία παγωτά.

Νᾶχα κι' ἐγὼ κανένα μέσα σ' αὐτὴν τὴν λαύρα...

Π.— Ἐγὼ θὰ σὲ δροσίσω μὲ χαστουκιάς, παλάβρα.

Μέγας ἀγὼν τῶν Ἀρχηγῶν.

Β.— Ἀνοιξε...

Γ.— Δὲν ἀνοίγω... Βουλῆς ἀναβολή.

Β.— Γὰρ μὲν τέτοια χάρις σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Γ.— Στῆς τρεῖς Αὐγούστου νᾶλθης... ἀντίο ντέλ πασσάτο...

ἡμουνά Σερασκέρης,

μὰ τώρα, καθὼς ξέρεις,

μ' ἐκάνανε Μινίστρο καὶ μὲς' στὸ Κονσολάτο.

Μὲ τόσα σου τερτίπια

πολὺ μ' ἐρέθισες,

ἐγὼ κρασί δὲν ἤπια

καὶ σὺ μ' ἐμέθυσες.

Νᾶλθης' στῆς τρεῖς Αὐγούστου... τὴν πόρτα μὴ σκου-

Β.— Ἡ χάρις σου μεγάλη.

τᾶς...

σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλι,

ποῦχεις δουλειά σου μόνη σ' ἐμένα γ' ἄπαντός.

Εἶπε, καὶ τῶνα χέρι

ταίνει' στὸν Σερασκέρη,

τάλλο' στὸν Διπλωμάτη.

Κι' εὐχαριστῶν τοῦ κρατοῦς

τοὺς εὐφροεῖς Ῥπατοῦς

ἐπῆγε' στὴν Ῥπατή.

